

salvator

DAVIDSFONDS

GROENCOMITE

HEEMVRIENDEN

KESSELS DRIEMAANDELIJKS CULTUREEL TIJDSCHRIFT

Nr. 27

Voor de hoogmis kon men zich in café 'De Zwaan' bij Frans Kets door de Kennes laten scheren.

September 1978

BESTE TROUWE ABONNENTEN ...

en andere lezers en lezeressen die per toeval ons Salvatorreke in handen zouden krijgen...

In de prachtige tekening op de voorzijde van deze nieuwe Salvator zal U ongetwijfeld de meesterlijke hand van onze tekenaar Marc Verreydt ontdekken.

Het tafereeltje is een zeer geslaagde uitbeelding uit ons verhaal 'Ze konden geen Banneke verdragen' dat U een paar bladen verder kan lezen.

Wel diezelfde Marc Verreydt heeft nog andere tekeningen gemaakt die niet in dit boekje voorkomen maar wel op de tentoonstelling die hij houdt. Zie de reuze affiches op alle hoeken van onze straten!

U interesseert zich aan zijn tekeningen en schilderijen? Wel dan, allen naar de grote tentoonstelling!

U vindt alle gegevens op onze mini-affiche op het laatste blad van dit pietluttige boekje!

HET KLUIZEKE

Misschien zagen onze kluizen hier te lande er nog armoediger uit dan die we onlangs ergens in Frankrijk ontdekten : vervallen huisjes, petieterig klein; vier kale muren rond één kamertje. Dat was én keuken, én living én slaapkamer en noem maar op. Tussen die vier armzalige muren leefden vrome mannen of vrouwen die de wereld de rug toegekeerd hadden en gans hun leven in armoede en bezinning aan God toewijdden. Voor ons onbegrijpelijk en onvoorstelbaar. Voor de middeleeuwer en de laat-middeleeuwer tot in de 19e eeuw een alledaags iets. Een gewoon fait divers.

Onze eerbiedwaardige Muizenhoeve op de Bogaertse Heide herinnert ons aan het klooster van Muizen (Mechelen), ontstaan uit een kluis die daar tegen de kerk gebouwd was. Hier waren de stichters twee vrouwen die vóór 1387 besloten hadden als kluizenaresse te leven.

Dichter bij ons, te Lier, herinnert de Kluiskerk aan een kluis of eremijtskapel. In 1410 werd hier het metselwerk van een vervallen kluis, die tegen de kerk stond, afgebroken. In 1469 werd daar een nieuw kluizenaarsverblijf opgericht.

Van een andere kluis is in het jaar 1420 sprake. Twee Lieřenaars, vader en zoon Achterlinck schonken aan de stad 'een stede of stuck erfs ... daer nu een cluse opgheset en gemaect is, met grachten omgraven, geleghen bi de Cloesterheyde, nederwaert bi de Nete'.

In 1448 vermeldt een schepenakte : 'bij de cluis te Maesvoirt aen de 's heerenstraete te Kesselwaerts aen de Vroente', of een kluis op Maasfort - vandaar Maasfortbaan - langs de hoofdweg naar Kessel aan de (klooster)heide.

Prachtig kluizeke ergens in het hartje van Frankrijk.

En hier bij ons :

Een eerste spoor van een kluis op Kessels grondgebied vonden we bij de Lierse schrijver Vermeiren, wanneer hij het over de Maasfortbrug heeft : 'In die tijden kwam men zulke 'eremijtskapellen of clusen' wel meer tegen, ook in onze streken ... hebben wij het goed voor, dan bestond er eveneens een bij de kerk te Kessel.' Een Lierse schepenakte, neergepend in 1445 liet een tweede spoor na. Jacob Van Roesbroec en zijne dochters Katline en Lisbeth verklaren afstand te doen van het goed 'TER CLUSEN' te Kessel. Dus hier lag toen ergens een hoeve die de mooie naam Ter Kluisen droeg : een hoeve gelegen vlak bij een kluis. Ter Clusen telde toen 9 bunders of ongeveer 12 ha.

De benaming 't Cluyske' komt tientallen keer voor in onze dorpsarchieven. Als uiterste data vonden we tot dusverre de jaren 1644 en 1735. De ligging ervan is onmogelijk te bepalen. Vermeiren zou wel eens kunnen gelijk hebben wanneer hij vermoedt dat het aan de oude dorpskerk lag. Het ontstaan van deze kluis moet dan ook vermoedelijk gezocht en gevonden worden in de bloeiende Salvator- of H. Kruisverering. Of : Lag het misschien ergens afgezonderd in de

heide, die onmetelijke heide die zich vroeger tussen de twee Neten uitstrekke en begon aan het klooster van Nazareth vandaar de naam Kloosterheide. Een vage tekst van omstreeks 1700 doet ons in die richting zoeken. Gommaar Peeters had toen een driehonderdtal roeden heidegrond ingepalmd, grond die lag 'aen de Langhe Heyde onder Kessel, west het KERCKENHUYSKEN en rontsomme in de vroente'. Dit kerkehuisje zou wel eens een andere naam kunnen zijn voor een kluis, gelegen op de Lange heide rondom in de vroente of woest ontgonnen land. Maar de Lange Heide was vroeger zeer groot. Alleen de dorpskom, de Bert en de Bogaertse heide maakten er geen deel van uit.

De ligging blijft (nog) ongekend. Inderdaad, voor onze voorouders was het zo gewoon, zo alledaags en zo gekend, dat de ligging ervan niet nader moest bepaald worden.

Frans Lens

ZE KONDEN GEEN 'BANNEKE' VERDRAGEN.

Als we van de mode horen spreken denken we onwillekeurig aan het vrouwvolk of zulks de natuurlijkste zaak van de wereld is. 'Mode, dat is iets voor de vrouwen' zeggen ze. Mannen laten zich daar niet aan gelegen, die hebben wel wat anders te doen. Vrouwen moeten ieder seizoen wat nieuws hebben om schoon te zijn. 'Alle botten' willen ze hun kapsel veranderen. De ene keer verlangen ze japonnetjes met korte rokken tot boven de knie, dan weer kunnen de rokken niet lang genoeg zijn! Het is toch wel eigenaardig - kijken we maar even de kranten in - dat de meeste reclames de vrouwen aangaan. Zijn zij dan werkelijk zo gemakkelijk te beïnvloeden of zo zwak van karakter dat ze zich zo maar laten dirigeren door de mode, die dan nog wel door mannen wordt gecreëerd? Of staan de mannen dan zo sterk in hun schoenen dat die de mode als een belachelijk ding beschouwen en er zich niet laten aan vangen?

Niets van aan! Het zijn juist de mannen die zich eerst aan de mode zijn gaan aanpassen. De vrouwen hebben zich het langst aan de traditionele klederdracht gehouden. De mannen hadden al lang hun hoge zijden faas en hun lange blauwe kiel afgelegd, toen de vrouwen nog cornetmutsen en kapmantels droegen. We hebben in onze jeugd nog genoeg zulke vrouwtjes zien rondlopen, maar mannen met fazen en blauwe kielen en een rode zakdoek om de hals, waren nog alleen te zien bij de inhaling van een nieuwe pastoor of van een jubilerend echtpaar dat vijftig of zestig jaar getrouwd was. De enige man die ik zo nog gekend heb was Sool Ven, de man van Roos uit de Kroon, die droeg toen nog een faas. De anderen droegen al lang een grote platte pet, schuin over het oor geplakt, zoals bij een apache.

Ook de schoolkinderen droegen een klak en hoe ouder ze werden hoe schever die op hun kop stond. Dat gaf zo wat meer prestige tegenover de kleinere snotneuzen die nog een 'froufrou' hadden of zo maar met een blote kop moesten rondlopen.

Dikwijls werden boer en knecht geschoren terwijl zij op een kruiwagen, een mand of een zak patatten zaten.

Met hun handen in de wijde broekzakken ging er van de grotere zo iets manhaftigs uit. In de zomer zagen we die grote loebassen op de school niet zo veel meer, want dan kregen de boerenzonen enkele weken seizoenverlof, om thuis te helpen hooien, oogsten en aardappels te rapen. Het waren straffe kereltjes en vechtersbazen die soms rap op hun

paard zaten en er duchtig met hun holleblokken op los klopten. Dan troepten de anderen erom heen en riepen zo luid ze konden 'Lut, mannen, lut !' Er was dan een enorme belangstelling tot de meester met een paar klappen de kempheetjes uit elkaar ranselde en ze in de gang joeg. Met bebloede neuzen of een blauwe buil stonden ze dan elkaar treiterachtig tebeloeren en binnensmonds toe te snauwen : 'Wacht mo, manneke, tot no 't schou ! Ga goat er nog kragen se, ga !' Waarop dan de andere inhaakte met 'Past ga oek mo oep, want 'k zal 't is tegen onze voa zeggen ! Dan zulde ok wel bleten !'

De grotere jongens en de mannen droegen korte blauwe kieltjes, vooral de diamantslijpers. Daar konden ze dan nog hun vest over aandoen. De boeren droegen een 'gilee' en een geribde 'floeren' broek om te werken. Gingen ze bij gelegenheid naar 't dorp dan deden ze hun 'dikke zip' aan, die ze vroeger jaren ook 'badfries' noemden. Er werden in die tijd enorm veel blokken gedragen ook door het jonge volkje dat naar school ging. Die blokken barstten soms middendoor, maar vader bond ze dan gewoonlijk nog samen met een dun ijzerdraadje. 's Zondags droegen sommige jonge mannen een ronde strooien hoed, een 'tits' genoemd, naar het grootwarenhuis in Antwerpen, waar ze die in massa verkochten. Als de kinderen honderd 'titsen' bijeen konden tellen, vonden ze iets van waarde op straat. Als bevestiging werd dit aantal dan telkens afgestempeld met de duim in de palm van de andere hand. En dan maar zoeken ...

Rijkere lui droegen een 'panama'. Dat was ook een strooien hoed maar een veel groter model.' Meir Luyten en brouwer Van den Eynde droegen zo een. De bolhoed werd gedragen bij bijzondere plechtigheden zoals een huwelijk of een uitvaart. Maar als je iemand tegenkwam met een bolhoed, was je al de titsen kwijt die je had samengeteld en moest je van voren af aan terug titsen gaan tellen om tot het geluksgetal 100 te geraken. Maar om sommige vaders een hoed te doen dragen bij het huwelijk van hun zoon of hun dochter, dat liep niet altijd van een leien dakje ! Die hielden soms zo halsstarrig vast aan hun klak dat men hemel en aarde moest bewegen om dat gedaan te krijgen. Er was gewoonlijk niets aan te doen, met hun klak en daarmee uit of ze gingen niet mee ! Na de mis liepen ze dan samen de herbergen af om een goei pint te drinken.

Voor de oorlog van veertien droegen alle mannen een snor, een grote of een kleintje. Een man zonder snor werd aanzien als een melkmuil, die geen aanzien had bij 't vrouwvolk. Na de oorlog gingen de snorren uit de mode, want de Engelse Tommies, die toen hoog in aanzien stonden, droegen immers geen snorren.

Halsboordjes werden slechts gedragen door de goeude klasse en de heren in de stad, want op de buiten konden de mannen geen 'banneke' aan hun hals uitstaan. Dan lagen ze te hijgen en naar adem te snakken als een vis op het droge. Een zakdoek om de hals volstond voor hen ruimschoots.

Kwam er toen eentje met een hoed en een kolleke naar de kermis, dan werkte dat in als een rode lap op een stier. Er werd dan ruzie gezocht en gevochten en niet zelden werd de vermetelete dan uit het dorp geranseld. Er waren toen zelfs mannen die zich speciaal slordig aankleedden om eens goed te kunnen vechten, want als ze niet in de 'bak' hadden gezeten, was het voor hen geen kermis geweest.

Jef Kennes, zijn echte naam Jef Van der Kelft, was ongetwijfeld de merkwaardigste figuur uit die tijd. Wij mogen hem gerust de 'mobiele barbier' van Kessel noemen.

Veel mogelijkheden tot opsmuk bestonden toen niet.

Tegenwoordig heeft iedereen een keurig scheerapparaatje waarmee men zich dagelijks netjes scheert. Maar in de twintiger en dertiger jaren liepen ze met een baard van een volle week rond en stond er 's zaterdags al een heel stoppelgewas op kin en wangen. In die tijd waren er in Kessel immers slechts weinigen die wisten hoe ze een scheermes moesten hanteren. Andere apparatuur werd toen nog niet op de markt aangeboden maar haar en baard groeiden bij 't mansvolk in die tijd even vlug als nu en men moest zich daarom één of twee maal per week laten scheren. Het beroep van 'barbier' was een goeie zaak. Waren de kappers niet zo talrijk, toch kon men het werk wel aan; het werd over heel de gemeente verdeeld. Tussen pot en pint kon men in verschillende herbergen gemakkelijk van z'n overtoellig haar vanaf.

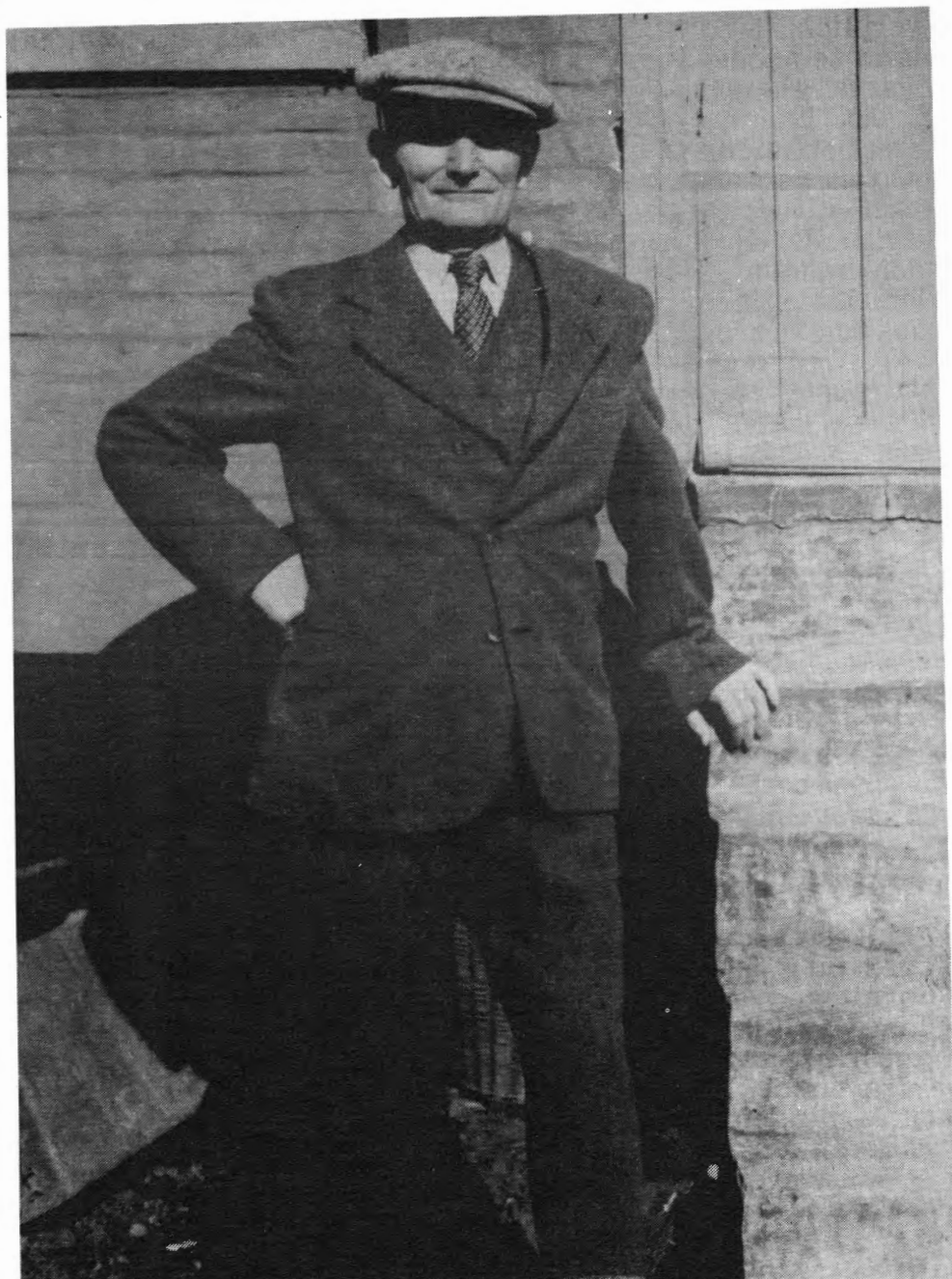
De barbier zeepte ze dan met de hand in tot de stekelige haartjes van het water en de zeep zacht en week werden. Dan zette hij zijn scheermes nog eens extra op de leren riem, die hij op de borst droeg, tot het vlijmscherp stond. Zoals alleen echte barbiers dat kunnen greep hij de patient bij de neus om het overtoellige gewas weg te krassen terwijl de andere klanten geduldig wachtend onder mekaar de laatste nieuwsjes zaten te bespreken.

De meest gekende barbiers uit die tijd waren Proke, Beer Bos, Sus van Put, wiens zoon Gust nu nog coiffeur is, Lewieke Kets, Frans Marchal uit het 'Keyzershof', Nest De Vos, Fille Nijs en Willem Vermeylen uit Lier, de zoon van Wardje Prot, die 's zaterdags en 's zondags in café bij 'Den Door' zat. Hij gebruikte vettige briljantine voor degene die zijn haar gaarne plat tegen zijn kop droeg. Deze man beschikte toen ook al over cosmetic dat weerspannige brosharen schoon rechttop deed staan. Later kwam Gustaaf Storms zich nog als vaste coiffeur te Kessel-Statie vestigen.

De merkwaardigste figuur uit die tijd was ongetwijfeld Jef Kennes. Zijn echte naam was Jef Van der Kelft (zie Salvator nr. 24 'Den dikken Boom'). Woonachtig in de heide stond hij niet alleen bekend als een prima baardscheerder maar vooral als belezer tegen allerlei kwalen, zelfs voor verdrijving van ratten. De belezingsformule voor 't stelpen van 't bloed kwam bij 't uitoefenen van zijn stiel dikwijls van pas ! Hij was niet alleen de coiffeur uit de buurt, maar hij mag zeker de 'mobiele barbier' van Kessel genoemd worden. Dagelijks kon men hem ontmoeten met zijn scheermes, zeep, kwast en koperen kruikje met water en zijn koperen schaalte, dat langs ene kant een diepe insnijding had om bij het inzepen - dat meestal zonder kwast gebeurde - onder de kin te houden.

Als barbier deed Jef Kennes er weinig doekjes rond ! Was hij niet al te hygiënisch en bood zijn service geen al te grote luxe, de onge-looflijke vlugheid bij het uitoefenen van zijn ambt maakte alles goed. Op een nik en een kik was alles geflikt ! Waar men zich ook bevond, binnen of buiten op 't veld, de klanten werden ter plaatse bediend. Hij ging de boeren - en die waren er toen nog heel veel - op het veld

De Witte van den Euts, zijn echte naam Louis Aerts, kon de gemakkelijkste broeken maken omdat men er gemakkelijk mee kon bukken.

opzoeken en dikwijls werden boer en knecht geschoren terwijl ze op een kruiwagen, op een zak of een mand met patatten zaten. Voor de Kennes was 't allemaal gelijk, alhoewel Proke, Beer Bos en Sus van Put dat ook zo jarenlang gedaan hebben.

De grootste attractie was zeker zijne scheerlap en de grote 'bavette' die rond de hals van de te scheren personen werd vastgeknoopt. Deze lap deed de hele dag en voor elke volgende klant dienst. In die tijd waren de mensen nog niet veeleisend.

Ook op zondag voor de mis kon men zich laten scheren in een of andere herberg. Zo zat de Kennes uit de hei 's zondags in café 'De Zwaan' bij Frans Kets. Met soms nog een klad zeep in de oren of in de neusgaten gingen de boeren dan naar de hoogmis. Rond elf uur trok de Kennes met zijn gerief naar 't gasthuis om de 'ouw pekes' te scheren.

Het is moeilijk te zeggen hoeveel Jef Kennes er den baard heeft afgedaan, maar 't zijn er velen !

Lewieke Kets was al heel wat moderner geworden. Die bezat reeds een kastje met een spiegel, een lavabo en een stoel met verstelbare kopsteun. Was men ondertussen ook met kiespijn geplaagd, dan kon men ook zijn zere tand aan Lewieke verkopen. Je kreeg dan van hem een briefje met een noveen van de heilige Appolonia. Negen dagen moest ge dan bidden, maar van de pijn waart ge in ieder geval verlost en dikwijls voor goed ! Zo sloeg men daar soms twee vliegen in één klap. Ja zelfs meer, want Lewieke was ook een gekend kleermaker ! Tegen Pasen of kermis konden de venten ereen nieuwe 'tenu' laten meten of aanpassen.

De grote kleermaker van Kessel was Jef van 't Boske. Die kon het goed uitleggen en hij werkte soms wel met een paar gasten. Hij was van de laatste mode op de hoogte. Tegen de muren van de naaikamer hingen grote papieren met allerlei models en men had maar uit te kiezen ! De stoffen kon men er op staal kopen.

De Witte van den Euts was zo wat zijn tegenhanger. Hij ook was een gewaardeerd stielman, die er het fijne van afwist, want hij had zijn stiel nog in Bevel geleerd ! De Witte kon de gemakkelijkste broeken maken ! Alle metsers, kasseiers en grondwerkers moesten een broek van de Witte hebben, omdat die zo breed zat en men er gemakkelijk mee kon bukken. Het was toen voor onze mensen geen kwestie van mode, maar van gemak.

Nu zijn de pijpen van de broeken soms zo breed dat men haast zijn voeten niet meer ziet en voordien waren ze zo smal als stoffbuizen zodat je de voeten er nog enkel met behulp van bruin zeep door kreeg ... ! Zo worden de mannen op hun beurt ook in het ootje genomen en moeten ze willen of niet die gekke mode volgen. Ze hoeven zich dus niet smalend over het vrouwvolk uit te laten als die hun rokken eens wat korter of langer uitvallen !

HET WAS DE MODE VAN PARIJS (2)

Langzaam maar zeker drong ook op Kessel-Statie het nieuw haarmode-verschijnsel door. De vrouwen wilden immers hun kapsel aanpassen aan de tijd en tevens wedijveren met de andere dames uit 't dorp. Celine Van Dessel of beter gezegd Lin van 't boerke was amper zestien. Tegenover haar vriendinnen wou ze in schoonheid niet ten achter blijven en daarom ging ze zoals vele andere alle weken naar 'de Fille', de eerste dameskapper van 't dorp. Het lange uren wachten in 't salon is voor haar geen verloren tijd geweest, integendeel ze had gelegenheid genoeg om de werkzaamheden van meester Fille en helpster Trien op de voet te volgen. Op een goede keer zegde Linneke thuis : 'Ik word coiffeuse'. En ze hield woord. Van haar spaarcentjes kocht ze een vol valiesje coiffure-materiaal.

Celine Van Dessel

Alles liep nochtans niet van een leien dakje. Zo gemakkelijk ging het ook niet! Het begon in familiekring. Er waren zelfs vrijwilligers onder 't mansvolk. 's Avonds had iedereen een krullebol te schoon om mee te gaan slapen. Natuurlijk werd er in 't begin wel wat haar verbrand en soms ook wel oren. De pijpijzers werden verwarmd door een spiritus vuurtje, dat om de twee uur moest bijgevuld worden. Later werd dit door een gasvuurtje vervangen. De kunst bestond erin de ijzers op een ideale temperatuur te verwarmen, niet te koud want dan ging het niet, en niet te heet want dan verbrandde het haar. Vooreerst moesten de haren opgekruld worden, daarna begon het eigenlijke onduleren of 'beken zetten', wat zeer zorgvuldig moest uitgevoerd worden. Ambitie en wilskracht, twee goede eigenschappen van Linneke, volstonden om na weinig tijd huisbezoeken op aanvraag te kunnen doen.

Toen in 1932 de schoonbroer van Linneke een café opende was er plaats genoeg voor een dames- en een herensalon. Het ging in stijgende lijn. Het cliënteel vermeerderde van week tot week. Tijdens de kermisdagen was het een echte overrompeling. Het opkrulwerk werd allemaal toevertrouwd aan haar nicht Anna. De laatste bewerking deed de specialiste zelf. Met de plechtige kommunie zette Linneke haar beste beentje voor. Met een ongeëvenaarde vaardigheid kwamen dan de mooiste haarlokken uit het pijpijzer te voorschijn.

Eens op een zaterdagavond was het kapperssalon bijna veranderd in een 'cowboy saloon'. Jakke van Tistje Geus had het stiekem kunnen klaarspelen bij Bet van Boekenele, die een goei schreef aan had, een reclame-affiche met een gecoiffeerde dame, op de rug te spelden.

Bij zijn thuiskomst zal de man zeker niet tevreden geweest zijn want na enkele tijd werd de deur van 't café plots open gesmeten en stond 'den Bet' in 't deurgat met een grote tweeloop die hij naar de verschrikte klanten richtte en brulde : 'Wie heeft dat gedaan, die schiet ik omver !' Paniek en gegil in 't café en in 't kapperssalon. Door een ogenblik onoplettendheid van den Bet kon een klant, Jos Van den Haas, het klaarspelen de loop van 't geweer te grijpen en het naar 't plafond te richten. De bedreiger werd vervolgens overmeesterd en ontwapend. Verschillende klanten die voordien de indruk gaven niet al te moedig te zijn veranderden nu volgens de situatie en gaven plots de schijn van sterk te zijn! Men zou er de garde bij halen, maar dat wilde den Bet niet en er werd een compromis gesloten : die avond zijn er veel pinten gedronken maar allemaal op den Bet z'n kap !

Jarenlang heeft Linneke haar reputatie eer aangedaan en had ze het reeds tot een 2de eigen dameskapsalon gebracht.

De doorbraak van de 'Permanente' of blijvende haargolvingen betekende echter meteen het einde van de vruchtbare loopbaan van een onvolprezen pijpijzerspecialiste. Veel heeft ze bijgedragen ter verfraaiing van het dameskapsel. En hoeveel vrouwen zijn er niet met hun mooie haartooi dank zij haar kunde aan een ferme vent geraakt ?

De prijs voor 'de gouden haarlok' zou aan Lin van 't boerke zeker niet hebben misstaan !

René Verswijvel

Voor de fietstocht op 16 juni hebben 41 fietsers aan de uitnodiging van Lode Van Regenmortel gevolg gegeven. Op de Kesselse kerktoren slaat het 2 u. Nog even ons schoonste gezicht opzetten voor de groepsfoto. Klik ... klik en enkele minuten later neemt Sooike Lens de leiding. Langs de vroegere Geitestraat rijdt de ganse groep richting Bevel. Voor 't dorp neemt de lange sliert links het dreefje van de Carolusberg. Wat woont Schepen De Winter hier rustig en landelijk. Voorbij de Lege Baan volgen we de kronkelende wegeltjes en zanderige karresporen. We rijden tussen de schilderachtigste dennenbosjes van Bouwel. Er zijn nog duidelijk de achtergebleven hoge duinen te zien. Honderden jaren geleden was hier de zee ! Aan de 'Lindekens' kruisen we de grote baan Lier-Herentals en na het Albertkanaal krijgen we onmiddellijk rechts een weg nevens de vroegere Britse basis. We vinden een prachtig oud gebouw verscholen door 't loof der bomen en omgeven met dikke hoge muren. Tussen de jaren 1414 en 1578 was het de verblijfplaats van de paters der priory Ten Troon. Nu rijdt ons gezelschap van Grobbendonck naar het einddoel Vorselaar. In het peloton gaat plots een hand de hoogte in : een leuke band ! De mannen van de herstellingsdienst bewijzen hun vakkennis en op een minimum van tijd is alles hersteld. Iedereen is akkoord in 't dorp halt te houden om de gelegenheid te geven de dorstige kelen te laven. Men kan geen beter moment uitkiezen want het is juist Vorselaarkermis. Nadien heeft men

echter veel moeite om de groep weer voltallig samen te trommelen ! We bezoeken vervolgens de Schranshoeve, geboorteplaats van Kardinaal Van Roey. Daarna volgt het Kasteel van Vorselaar. Een van de mooiste waterburchten van 't land. Een waterslot uit de 13e eeuw maar .... zonder achterdeur ! Het loont wel de moeite even van onze fiets te stappen om de Sint Lambertuskerk van Vorselaar te bezichtigen. We hebben geluk want de sympathieke meneer Pastoor is onze gids om uitleg te geven over de talrijke houten en arduinen beeldhouwwerken. Een rijke verzameling kunstwerken die past in een even aantrekkelijk interieur van de kerk. De terugweg gaat langs de watermolen van Grobbendonk en de samenvloeiing van Nete en Aa. Nog enkele kilometers en we zien van ver ons geliefd dorpje Kessel terug. Net op tijd want velen beginnen te klagen over vermoeide benen en 'zere' zitvlakken. Een bewijs dat de afstand zeker hoog genoeg ligt. Kortom: we hebben een zeer aangename, leerzame en met zon overgoten namiddag beleefd.

De Lode mag gerust een volgende fietstocht uitstippelen, we zijn weer van de partij !

Voor de fietstocht op 16 juni hebben 41 fietsers aan de uitnodiging van Lode Van Regenmortel gevolg gegeven.

De Kesselse wielerveerlieden verdienden op 11 juli 11, hun gulden sporen in het Kampioenschap van Kessel. Wegens wegenwerken in de Heidestraat werd er een ander parkoers ingelegd : langs de Torenvenstraat, de Bist, Landstraat en de Stationstraat. Na dagenlang slecht regenweer kwam dan plots een zonnige kermisdag wat het geheel nog meer opfleurde. De vele toeschouwers, verspreid over gans de bosrijke omloop konden meer dan een uur van 't spektakel genieten en hebben de kans gehad hun favorieten aan te moedigen. Het scheelde geen haar of Soo Pot (Frans Vingerhoets) schreef de wielerveerklasseker een vijfde maal op zijn naam. In de 4de ronde was hij lichtjes afgescheiden van de andere renners. Een gesloten spooroverweg hielp hem echter de voorsprong tot 1' 20" verhogen. Onder impuls van de hardfietser, facteur Jef Elst en Frans Schuermans werd de vluchter na een paar rondes

De Kesselse wielerveerders verdienen op 11 juli hun gouden sporen in het Kampioenschap van Kessel.

weer bijgebeend. Cois Schuermans was nog niet aan het einde van zijn krachten. Hij liet het gehele gezelschap in de steek en had 1' 30" voorsprong toen hij onder luid applaus zegevierend de aankomstlijn overschreed. Van de overblijvende groep was Jos De Herdt de rapste. Voor de verdere ereplaatsen werd nog fel gespurt. Een verdiende ovatie kreeg ook het Kessels 'zwaantje' Robert Helsen, die de grote attractie was tijdens de koers. Op zijn prachtige moto : 'Harly Davidson' met knipperlichten en loeiende sirène maakte hij een grote indruk op het talrijke publiek. Hij stal de show ! Die man had werkelijk de vlam in de pijp ! De overige volgelingen deden denken aan een ritdoortocht van de ronde van Frankrijk !

De uitslag : 23 deelnemers

1e Frans Schuermans, 2e Jos de Herdt, 3e Roger Vercammen, 4e August Langmans, 5e Alex Lambrechts, 6e Frans Vingerhoets, 7e Jean Douws, 8e Dirk Verdonck, 9e Louis Peeters, 10e Ludo Luyts.

Redactie en Lay-out : Herman Van Regenmortel

Verantwoordelijke Uitgevers :

DAVIDSFONDS KESSEL
Romain Verreydt
Landstraat, 37/2
2508 KESSEL

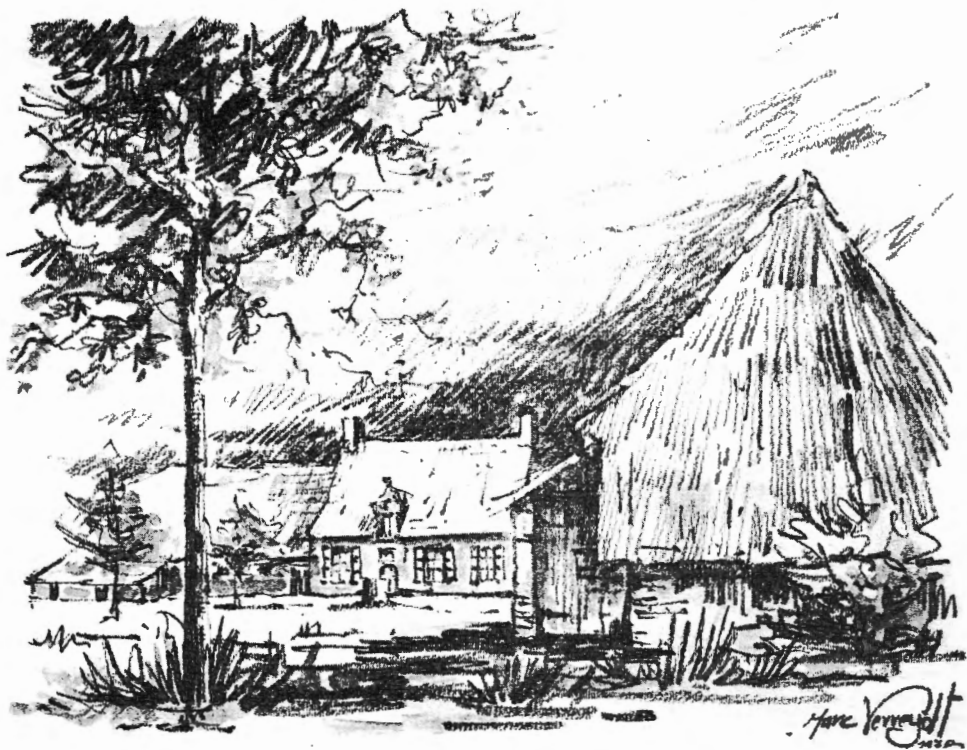
GROENCOMITE KESSEL
Herman Van Regenmortel
Salvatorbaan, 9
2508 KESSEL

HEEMVRIENDEN KESSEL
Frans Lens
Berlaarsesteenweg, 31
2508 KESSEL

TENTOONSTELLING

30 sept. 1, 7 en 8 okt. 1978

In de schuur van de
"Ophorenhoeve"
Kesselsesteenweg 35 Nijlen

Schilderijen - tekeningen - grafieken
van Marc Verreydt